

Pejsek a kočička bez (větší) fantazie

Že děti s velkým zájmem přivítají uvedení kouzelné pohádky Josefa Čapka „O pejskovi a kočičce“ se jaksi apriorně dá očekávat. Že neměně vstřícně tuto skutečnost přijmou pedagogové, to je rovněž nad slunce jasnější. A tak když se k tomu kroku rozhodli v Divadle loutek Ostrava, nešlo

NAŠE RECENZE

zřejmě ani tak o to, **zda** hru uvést, jako spíše **jak** ji inscenovat. Úkol přiblížit tuto „mateřinkovou klasiku“ malým divákům byl svěřen Ireně Křehlíkové. Jako režisérka si rovněž z autorovy knižní předlohy pořídila scénář, kam zařadila dramaticky nejděčnější sekvence v rozverně laděném zpracování. Při výstavbě mizanscén vsadila na kartu hereckého přínosu, na aktivní, dynamický projev jednotlivých představitelů, na výraznou charakteristiku a ostré tempo jak v mluvním projevu, tak i při razantní práci s loutkou. A dobře udělala.

Výtvarná rovina představení (výprava: Zuzana Kvasnicová j. h.) se totiž příliš nevyznačuje o nou čapkovskou poetičností, nápady a vtípem. A tak herecké výkony a jevištní invence interpretů

musí tento podstatný nedostatek do značné míry překrývat. A je třeba říct, že se jim to daří. Nevtravným způsobem úzce komunikují s hledištěm, u kterého vedou vzbudit náležitý zájem. Jsou pohybově tvární a mají smysl pro vypointování gagů. Jistě dostanou od dětí spoustu „psaníček“ (program k inscenaci je totiž vyveden formou pohlednice, kterou je možno odeslat na adresu divadla). A to představitelé obou alternativ: Miroslava Georgiova–Skalická, Vladislav Georgiev, Jiří Sedláček či Dušan Feller i mladí „hosté“ – Lenka Pavlíčková a Richard Liberda. Hudbu (včetně textů písní) napsal Pavel Helebrand, kterému se však tentokrát nevedlo tak, jak jsme u něho zvyklí. Je v tom totiž cítit značná dávka rutiny. A Helebrandovy opusy jsou obvykle příznačně ozvláštněny osobitou, chtělo by se říct až plachou imaginací.

Vzhledem k tomu, že „Povídání o pejskovi a kočičce“ patří do „zlatého fondu“, určitě ve středí generací dojde k dalšímu nastudování. Bude jistě příjemné, když se tak stane s větší účastí kreativní fantazie.

LADISLAV KNIŽÁTKO

Soubor M. S. 1995, č. 67, 20.3.07

Pejsek a kočička přijdou mezi děti

PREMIÉRA V OSTRAVSKÉM DIVADLE LOUTEK

„Vrtá mi hlavou otázka, je-li pro písíciho muže nedůstojnou činností psát malým čtenářům dejme tomu o pejskovi a kočičce,“ píše v roce 1934 Karel Čapek na obhajobu svého bratra Josefa, jemuž bylo v tisku vyčteno, že „nechodí na vernisáže sebedůležitějších výstav a že je mu důležitější pro národ se svým bratrem koukat se na Dášenu nebo psát o své kočce“. Karel Čapek pak pokračuje: „Mám totiž za to, že není nedůstojno psát pro děti, ale že je velmi nedůstojno, psát pro ně špatně...“

Josef Čapek stejně jako Karel Čapek psali pro děti srdcem. K jejich pohádkám se vracejí generace čtenářů, jejich pohádky se objevují v divadelní či filmové podobě a nacházejí stále vděčné diváky.

Divadlo loutek Ostrava uvádí v pátek 10. března v 17 hodin premiéru pohádek Josefa Čapka „O pejskovi a kočičce“. A protože kočička a pejsek Josefa Čapka strašně rádi navštěvovali redakce, zastavili se před premiérou i u nás. Hezky pozdravili, po kočičím a psím způsobu a představili nám Lenku Pavlíčkovou a Richarda Liberdu, kteří si s nimi budou hrát a povídat a zpívat v představení Ireny Křehlíkové.

Lenka Pavlíčková, studentka 4. ročníku ostravské konzervatoře:

„Je to pro mne první loutkohercká role, ač hostuji v Divadle loutek již od 1. ročníku, potkaly mne víceméně role činoherní (zatím poslední byla Sněhurka). Vždycky jsem chtěla hrát divadlo pro děti, s dětmi sama pracuji. Moc bych si přála, aby diváci s námi prožili všechny ty kočičí a psí starosti i radosti, aby nám uvěřili. Práce na inscenaci byla náročná, kočička s pejskem si ani na chvíli nevydechnou, stejně jako vyprávěč „Povídálek“, kterého ztvárňuje pan Dušan Feller.“

On smeluje všechno to pohádkové povídání a hraní si na pohádku. Pan Feller je pro nás víc než partner, od něhož se učíme všem tajům loutkařiny. Jeho nesmírně krásný přístup k nám, jeho pomoc při řešení, pro nás zdánlivě neřešitelných, loutkářských úkolů, proměňuje naši lopotu kouzelným proutkem v radostnou práci. Je i mým pedagogem, studuji loutkářský obor, ale zkušenosti z několikátýdenní práce na představení jsou pro mne nesmírně cenné. To není vyučovací hodina na zkušebně, tady se už nedá ale vůbec nic ošidit. Moc se těším na nedělní představení, kdy má naše obsazení svou premiéru ve 14 hodin odpoledne.

Kolegové Miroslava Georgievová-Skařická, Vladislav Georgiev a Jiří Sedláček se divákům představí na páteční premiéře.

Richard Liberda, student 5. ročníku, člen činohry Těšínského divadla, studuje roli jako host:

„V Divadle loutek hostuji podruhé. Vloni jsem hrál v komedii Kryštof Kolumbus. Celý kolektiv

divadla nám velmi pomáhá, trpělivá paní režisérka a ještě trpělivější skladatel Pavel Helebrand. Trpělivá i moje partnerka Lenka, neboť já se s loutkou a se vším kolem setkávám skoro poprvé. Díky panu Fellerovi jsem objevil, jak čistá základní abeceda loutkařiny. Jestli se mi podaří složit první slova, musí posoudit divák.“

Jestli Lenka a Richard pronikli i do tajů kočičího mňoukání a psího štěkání, jsme si neověřili, ale spolu s Josefem Čapkem víme, že je to strašně těžké a musí se to umět od narození, ale víme i, že velký spisovatel, malíř, ilustrátor i dramatik rozuměl kočkám, pejskům a hlavně lidem. (M. T.)

Na snímku Dušan Feller, Lenka Pavlíčková a Richard Liberda v pohádce „O pejskovi a kočičce“. Foto: FRANTIŠEK ŘEZNÍČEK